

Не клечи, Љубисаве!

Извор: УСС „Слога“, 26. јануар 2016.

Аутор: Владимир Радосављевић. -

Сви смо грешни, и сви грешимо! По томе се и познаје да смо људи, а не богови. Али у својој грешности и греховима нисмо сви исти и не понашамо се исто. Часне људе одликују свесност о сопственим грешкама и њихово прихватање, одлучност да их не понове и способност да се због њих извине. Бешчасне и бахате – убеђивање најпре себе, а онда и других, да грешке није ни било, одсуство помисли о покајању, а нарочито способност за извињењем и преузимањем одговорности за последице грешке.

После примера бахатости министра Гашића (који је то на жалост и даље и поред чврстог обећања премијера да ће га сменити), јавност је реаговала и на крајње непримерен предлог министра финансија Вујовића да сви којима се не свиђа начин на који ова влада функционише и закони које она предлаже могу да оду из земље. И док је својевремено легенда глумишта Зоран Радмиловић у улози краља Ибија сличним изјавама освајао салве аплауза и смеха, министар Вујовић је просто изненађен реакцијом свих нас који смо његову изјаву дочекали салвама негативних коментара. Но, бахати министри нису тема овог текста. Ја сам одавно престао да коментаришем њихово понашање, изјаве, и оно што раде. Сматрам да је неозбиљно њима се озбиљно бавити. Имају они свој брлог и нек се у њему ваљају заједно са онима које то интересује..

Овај текст је посвећен Љубисаву, правом представнику оних који својим полтронским понашањем, а зарад личне користи, оне који су на вишим положајима стално тапшу по рамену и говоре му – што си леп, што си безгрешан, што си паметан...

У ситуацији кад је већ и самом премијеру вероватно мука да иде за својим министрима и пере њихов прљав веш, нађе се неко од послушника да то уместо њега одради. И, ето прилике за Љубисава Орбовића да се истакне. Јуче је изјавио да је захтев

за сменом министра Вујовића неумесан јер он има утисак да је више од половине чланова владе на њиховој страни. Да не изражавам сада жељу да бих волео да знам која је то страна коју заступа Орбовић (а једино што знам сигурно је да није радничка нити синдикална), остаје нејасно: у чему се то више од половине чланова владе не слаже са уваженим министром Вујовићем? Да ли у томе да НЕ ТРЕБА сви ми незадовољни да напустимо земљу, или у томе да у предлогу закона о зарадама у државном сектору треба да остане и ставка: „минули рад“? А можда та већина чланова Владе мисли управо да би, бар добра већина нас, требало управо што пре да остане у земљи, али буквално? Јер што мање нас хода по земљином шару, мање и буџетских трошкова! На крају (а можда је боље рећи на почетку и крају свега), зар ионако није познато да у овој земљи ништа не зависи ни од тог Вујовића, ни Орбовића, ни од било кога, него од самог премијера?

Било како било, Љубисав се истакао! Искористио човек још једну прилику да клекне и у име радника преузме на себе туђу срамоту и да се маже туђим брљотинама. Ако, није то њему страно и он зна зашто плаћа ту цену. Питање је само – докле ће тај и такав да представља већину радништва у овој земљи?

Али ако у њему још има остатака било чега човечног и људског, које се новцима не може платити, ја му поручујем: јесте, тачно је, Љубисаве! Воле наши министри кад се испред њих клечи. Али ниси због тога ти биран од радника да их представљаш! И зато послушај једном колегу синдикалца: Не клечи, Љубисаве! Не клечи ако Бога знаш! Кад клекнеш, сам си крив за оно што уследи!

Владимир Радосављевић је потпредседник УСС „Слога“ и председник Синдиката индустријских радника Слога (СИРС).